

Capitolul

1

— Ia te uită, Pumpkin!

Floarea-soarelui pe care am plantat-o crește!

Cocoțată pe acoperiș, deasupra dormitorului ei, Kitty cerceta cu atenție micuța plantă din ghiveciul maroniu. Se însera și

pe cer stelele se aprindeau una câte una.

★ — Are deja două frunzulițe, i-a
★ răspuns Pumpkin, un pisoai grăsuț,
roșcovan, cu ochi mari, albaștri.

★ Kitty a mângâiat tulpina robustă
★ a florii și frunzele ei ascuțite.

★ — Sigur voi folosi floarea-soarelui
★ pentru proiectul meu de
★ amenajare

a grădinii școlii. Însă mi-ar mai trebui
câteva idei...

Kitty a căzut pe gânduri. Fetița
fusesse entuziasmată când profesoara ei a
provocat întreaga clasă la o competiție
de proiecte pentru noua grădină din
curtea școlii. Fiecare elev trebuia să

deseneze un plan de amenajare pe o coală de hârtie și apoi să-l coloreze cu multă grijă.

În plus, li s-a sugerat să încerce să crească o plantă, pe care să o sădească apoi în grădina de la școală. Kitty a ales floarea-soarelui pentru că o încântau forma ei rotundă și petalele ca niște flăcări. Acum privea cu atenție floarea, încercând să-și imagineze cum va arăta noua grădină. Însă nu prea știa cum să înceapă desenul.

Între timp
se înnoptase și o
lună plină, strălucitoare
se ivise pe cer, poleind cu
lumina ei argintie acoperișurile
caselor. Felinarele din orașul Hallam
se aprinseseră, iar în depărtare
se auzea țipătul unei bufnițe.

Kitty se simțea minunat în lumina lunii. Ea avea puteri speciale, de pisică, așa încât putea să se cațăre foarte ușor și să-și mențină echilibrul pe acoperișuri. Putea să vadă în întuneric, iar superauzul îi permitea să perceapă chiar și cele mai îndepărtate sunete.

Acolo, sus, se simțea acasă, iar, când răsărea luna, lumea

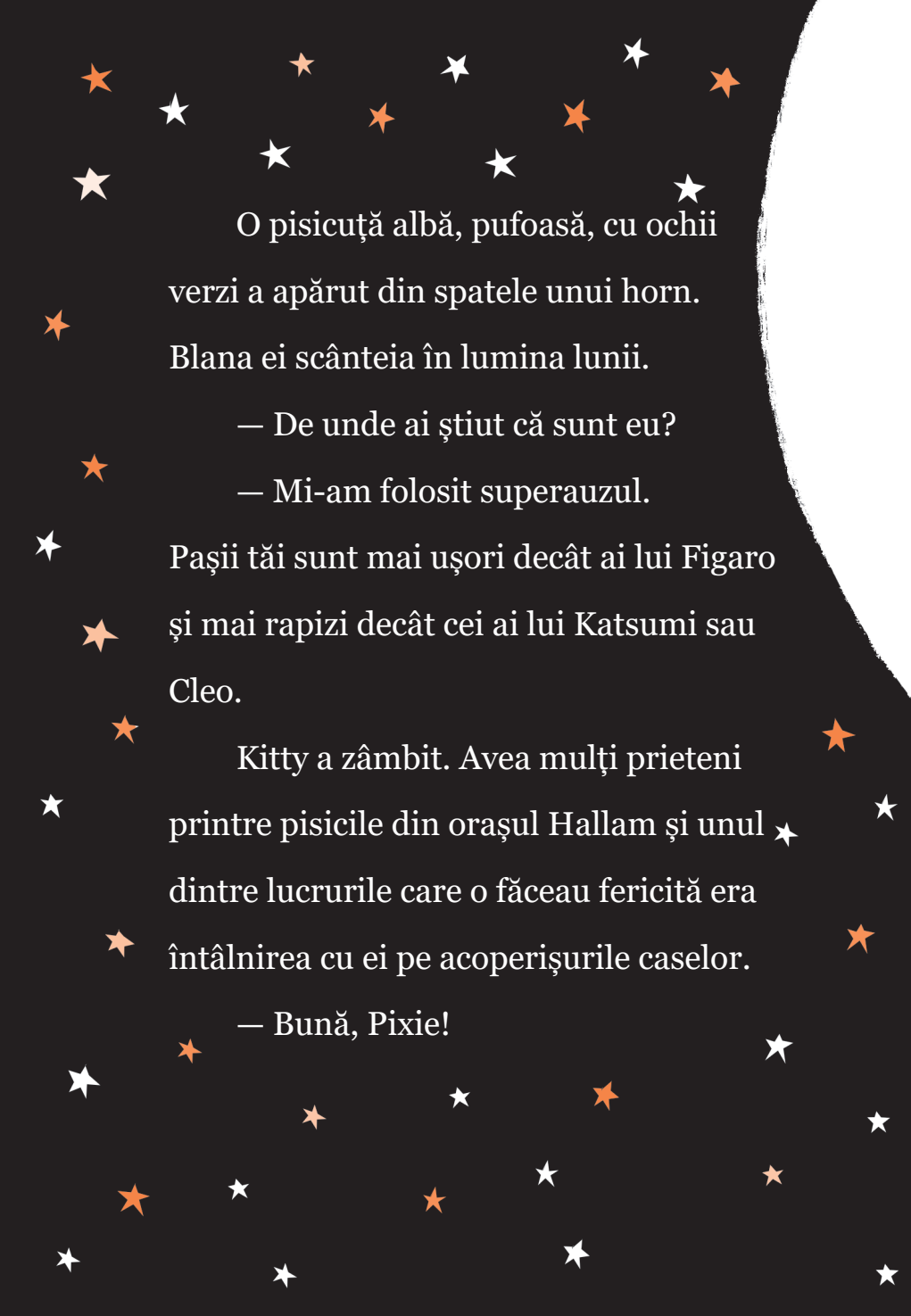
se transforma într-un tărâm magic.
Fetiței îi plăcea să împartă lumea
ei fermecată cu Pumpkin, piscoiașul
roșcovan pe care îl salvase din turnul
cu ceas cu ceva timp în urmă.

Kitty s-a aplecat asupra florii,
să o vadă mai bine. Adierea blândă a
vântului a legănat frunzele plantei.
Un zgomot foarte slab de lăbuțe s-a
auzit pe țiglele acoperișului. Fetița a
ascultat cu atenție.

— Pixie, tu ești?

— Ai nimerit-o!

O pisicuță albă, pufoasă, cu ochii
verzi a apărut din spatele unui horn.
Blana ei scânteia în lumina lunii.

— De unde ai știut că sunt eu?

— Mi-am folosit superauzul.

Pașii tăi sunt mai ușori decât ai lui Figaro
și mai rapizi decât cei ai lui Katsumi sau
Cleo.

Kitty a zâmbit. Avea mulți prieteni
printre pisicile din orașul Hallam și unul
dintre lucrurile care o făceau fericită era
întâlnirea cu ei pe acoperișurile caselor.

— Bună, Pixie!

Pumpkin s-a avântat spre pisica albă
și și-au atins năsurile.

— Ai venit să te joci cu noi?

— Da, căutam ceva de făcut, a
încuviințat Pixie. Îmi doream o nouă
aventură și m-am gândit: cine ar fi
cea mai potrivită persoană care să
mă însoțească? Kitty,
bineînțeles!

— Ești foarte drăguță, a răs fetița. Eu încerc să mă hotărâsc cum să fac planul pentru noua grădină a școlii. Vreau din tot sufletul să câștig competiția, dar nu știu ce să desenez.

Pixie a clipit, gânditoare, și a zvâcnit din codiță.

— Am auzit de un loc, în partea cealaltă a orașului, unde se află o grădină uimitoare pe acoperișul unei clădiri. Toți au aflat despre ea, însă nimeni nu merge acolo fiindcă locul este păzit de un motan bătrân și foarte fioros. Am putea să ne

